

Thu Biếc Tình Sầu

Tôi nhớ thơ Huyền Kiêu, bài Tình Sầu, sáu chữ...nói về một đứa nhỏ được người lạ hỏi thăm...

Thơ Huyền Kiêu, Thời Gian, miên man con đường mộng, bốn mùa một cái bóng tỏ mờ không-gian-thơ!

Xuân, Hạ, đã đi qua, tôi yêu mùa Thu biếc, người con gái biền biệt, tôi hỏi như...người kia:

"Chị đẹp em đi, về, mô mà anh không thấy?". Đứa nhỏ cứ chạy nhảy, nghe rồi đáp...đâu đâu...: "Chị tôi khăn trắng ngang đầu / đi hái tình sầu trong núi...".

Đi hái tình sầu trong núi...

Đi hái tình sầu trong núi...

Tôi nghĩ mình có tội để người ta lang thang...

*

Lá mùa Thu đang vàng / là hết rồi Thu biếc! Từ ngày xa Đất Nước, mỗi ngày tôi: Mùa Thu!

Em khăn trắng ngang đầu / lượ Mã Châu óng mượt / đằng sau chân em bước / con tầm chắc nhớ em?

Và, anh cũng không quên: Tại sao em đẹp vậy? Cả giang sơn nát bấy, em còn nguyên, em ơi!

Em. Còn nguyên. Đang trôi. Những vàng mây Thu xám...Rồi mùa Đông ảm đạm...rồi mùa Xuân xa xôi...

Tôi ngó cuối chân trời, thấy mình thành người lạ...quanh quanh rừng thay lá, em khăn quàng cười duyên...

Trần Văn Lệ

